

lood en een stuk papier toe, dan, wat jongensachtig onhandig, zet hij haar op 'n stoel en nu mag ze teekenen en — „Zoet zijn, hoor!” — Zijn bevel is 'n toon of wat te hoog, maar goed gemeend, en de heer Van Voorst is van haar lief gebabbel bevrijd.

Eenige oogenblikken later zijn ze bezig met 'n spelletje aan de tafel en ze lachen, onbezorgd en vrij, maar toch niet zooals vroeger.

Toen was het stoeien en heerlijk druk zijn — nu schikken ze zich als bij instinct naar de omstandigheden en is 't Rudolf vooral, die haastig naar zijn vader ziet, als hun spel al te luid wordt.

Een half uur later is Eva in 't vertrek en zijn de kinderen heengegaan. Ze schenkt thee en wisselt een enkel woord met den lijder over allerlei kleinigheden. Ze heeft een costume voor Clara gekocht; 't kind moet uit, want een vriendinnetje verjaart; nu eens rood, zegt ze, — „of denk je, dat het haar bepaald niet zal staan, zeg Henri?”

„Och, waarom niet?” antwoordt hij traag en een weinig ontstemd, want Hanna's gebabbel heeft hem gebracht dáár, waaraan hij tot heden niet zoo ernstig dacht.

Zijn oude moeder, broeder en zuster, ze zijn gekomen, klaar en helder, enkel door 'n kinderwoord. Als hij sterven moet, hoe groot zal dan de droefheid der oude vrouw zijn! — En de anderen? — Ja zeker, ook die! — Maar zijn moeder, — — natuurlijk, hij kàn beter worden, maar anders. . . .

„Arme ziel!” — zucht hij — „Och, wat rare wereldorde! De oude vrouw moest nu toch eerder gaan, dan was haar dit leed alweer bespaard, in 't geval, dat het zoo zijn moet!”

„'k Dacht nog 'n oogenblik over enkel wit, maar 't maakt haar bleek en daarom, voor één avond is dat zoo erg niet, al staat het haar niet bijzonder. . . . en toch kon 't meevallen ook!”

„'k Zou wel naar bed willen, Eva!”

„Zoo vroeg?”

„'t Bevalt me zoo slecht om op te zitten, 't was ook eigenlijk voor de kinderen.”

„Span je ter wille van de kinderen dan ook niet in, die amuseeren zich toch wel, morgenavond laten we ze boven en dan gaat Antje er bij, dat is veel beter!”

„Nee, naar boven gaan ze niet, want zoo lang mogelijk wil ik ze zien!”

„Nu, dan is 't je eigen verkiezing, als ze je vermoeien! — Zal 'k je helpen, Henri?”

Hij is rechtop gaan zitten en lusteloos liggen de handen op zijn knieën. Eerst moet een hoestbui voorbij zijn en dan komt hij, gesteund door zijn vrouw, op. Nog heeft hij een weinig toilet gemaakt, maar de kleeren hangen ruim en los.

Enkele minuten later is hij in de vlak aangrenzende kamer te bed en plaatst Eva zich met een werkje bij hem. Geenszins bedriegt hij zich in zijn overtuiging, dat vreemde handen hulp moeten verleen, en als een paar dagen